

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 348.

Tredie Session.

98de Møde.

Mandagen den 15de Marts.

(Fortf.)

Monrad: Jeg skal ikke gaae ind paa en vidtloftig Prøvelse af de forskjellige Grunde, der ere anførte for en Tvangsafsløsningslov, eller af Indvendingerne derimod. Det er kun et Par Bemærkninger, jeg skal tillade mig, navnlig med Hensyn til det Foredrag, som er holdt af den ærede Rigsdagsmand for Njøbenhavns 6te Valgkreds (Mourier), der saa stærkt har talt mod Loven. Det forekommer mig nemlig rigtigt at oplyse den hele Methode, om jeg saa maa sige, hvoraf han benytter sig til at begrunde sin Mening; thi jeg troer, at Thinget derved vil have ligesom en vejledende Traad til at vurdere flere af hans Bemærkninger. Den ærede Rigsdagsmand bruger nemlig en Methode, som er nøie kjendt af dem, der have beskæftiget sig med Læren om og Reglerne for den menneskelige Tænkning, og som jeg nærmere skal oplyse med et Exempel. Man siger til en Mand: Naar jeg tager eet Haar af Dit Hoved, er Du saa skaldet? Manden siger Nei, og vedbliver at sige Nei, indtil man for Exempel har taget 1100 Haar af ham, og til Slutning bliver det et eneste Haar, som afgjør, om Manden er skaldet eller ikke. Det er denne Slutningsmaade, hvoraf den ærede Rigsdagsmand flere Gange har bejnt sig i sit Angreb paa Lovforslaget. Jeg skal oplyse, hvorledes han har gjort det. Han har for Exempel, ved at omtale Forpagtninger, sagt: Jeg har ikke Noget imod Forslagets Bestemmelser om Forpagtninger paa 50 Aar; men det er i højeste Grad ubilligt, at I lade Forpagtninger paa flere Levealdere være ude. Den ærede Rigsdagsmand siger fremdeles — for at tage et andet Exempel:

Er det ikke forunderligt, at I medtage Steder, der maaskee have 7 Skjæpper Hartkorn, men dem, der have 6½, dem ville I udelukke. Det er det logiske Kunststykke, hvoraf den ærede Rigsdagsmand benytter sig i sin Kamp imod Lovforslaget, og hvilket jeg, som sagt, troede at burde oplyse til rigtig Burdering af den ærede Rigsdagsmands Foredrag. Hvad Realiteten angaaer, da skal jeg fatte mig i al Korthed. Jeg sætter megen Priis paa de Løfter om, at man ad Frivillighedsveien vil fremme denne Sag, og jeg skulde have sat mere Priis derpaa, om man ad denne Vej havde søgt at fremme Fæstegodsets Overgang til Selveiendom allerede for flere Aar siden (Hør!). Jeg troer, at det er en urigtig Politisk, den ærede Rigsdagsmand, der saa stærkt har talt imod Loven, følger, naar han siger: Huusmændene bør gives den samme Ret, som Gaardmændene; der taler vel endnu langt mindre for Huusmændene end for Gaardmændene; men, dersom vi gaae hen og give Gaardmændene det, saa kunne vi igjennem en vis moralsk Tyng ikke undgaae ogsaa at komme til at give det til Huusmændene. Jeg troer, at dette er en politisk uklog Maade at angribe Lovforslaget paa. Jeg troer nemlig, at netop hvis der er en Bevægelse i disse Spørgsmaal, en Bevægelse, der under visse Forudsætninger kan fremtræde paa en vis afgjørende og uheldig Maade, netop saa gjælder det, at den lovgivende Magt i rolige Tider tager slige Spørgsmaal i sin Haand og søger at træffe den rette Afgjørelse. Bort Fædreland kjender ikke saa Exempler paa, hvorledes det, at man har udstudt en vigtig Sags Afgjørelse og forsomt det rette Tidspunkt, senere har gjort det nødvendigt at gaae videre, end man maaskee ellers under andre Omstændigheder vilde være gaaet (Hør!). Altsaa, hvis den